

Hili Perttilän haudalla

Hiljennymme tässä aviopuolison, ~~perheenäidin~~ ^{isoäidin} ja monelle hyvän ystävän parien äärelle. Meidän perheellemme Hili-täti, kuten häntä kutsuimme, oli hyvä ystävä vuosikymmenien takaa. Aina niiltä ajoilta lähtien, jolloin mieheni nuorena kunnansihteerinä tuli valituksi Ahveniston liittohallitukseen. Siihen aikaan liittohallituksen jäsenperheetkin seurustelivat keskenään, mikä nykyisenä kiireen aikana on varmaan mahdotonta. Muistan hyvin, miten Perttilöiden kaunis koti Ahvenistolla oli ensimmäinen, tosi kaunis ja juhlallisen tuntui nen suuri koti, johon minullakin hyvin vaatimattomista oloista lähteneenä, nuorena aviovaimona oli mieheni mukana tilaisuus tutustua. Myöhemmin monta kertaa ~~hän~~ ^{kerroin} Hilille, miten valtavan ensivaikutelman heidän kotinsa oli minuun tehnyt. Ihailin monessa suhteessa Hilä, sillä hän osoittautui hyvin sydämelliseksi, mutta ihan tavalliseksi ihmiseksi, joka aina toivoi ystävilleen pelkkää hyvää. Ei varmaan koskaan panetellut eikä kadehtinut ystäviltaan mitään. Vaikka olen Perttilän poikia nähnyt vain joskus, niin silti tiedän ihan tarkkaan heidän ammattinsa, perheensä ja elämänsä. Hili taas tiesi ihan tarkalleen meidän perheen asiat. Totesimme mieheni kanssa monasti sen, että vaikka Perttilän pojat jo olivat aikuisia, silloinkin me Perttilöihin tutustuimme, niin heillä on aina ollut hyvin läheiset suhteet ~~ainakin~~ ^{ainakin} äitiinsä vanhempiinsa, erikois-

Jos oli vaikeuksiakin perheessä tai toisessa niistä kerrottiin ja niitä harmiteltiin yhdessä, samoin iloittiin menestyksistä yhdessä.

Hili näki lastensa menestyvän ja lasten^{lapsenkin}~~asiainkin~~ jo kihlaantuvan. Tästä syystä hän oli tyytyväinen elämäänsä, sillä lasten menestyminenhän se varmaan on jokaisen äidin tärkein toive.

Muistan elävästi, kuinka Hili ja Arvo tulivat meille näyttämään uutta autoaan ja miten onnellinen Hili silloinkin oli. Hän kertoi, että nyt hekin pääsevät vähän tuulettumaan aina silloin, kun itse haluavat.

Näin jälkeenpäin katuu mielessään sitä, ettei ole varannut elämässään aikaa enempää seurusteluun ystävien kanssa. Olen kuitenkin kiitollinen Hilille siitä, että vaikka emme niin kovin usein ehtineetkään tavata, sillä minulla on tähän saakka aina ollut kiire, siitä huolimatta tunsimme, että välillämme vallitsee tosiystävyyys. Ja vaikka meillä oli aika suuri ikäerokin, niin sekään ei tuntunut millään tavalla häiritsevältä, sillä Hili oli aina niin muorekas ja kiinnostunut nuortenkin asioista, yhtä hyvin meidänkin lapsista kuin omistaankin.

Ymmärrän, että puolison ja äidin poismeno on perheelle raskas isku, mutta myöskin ystävät kaipaavat Hiliä kauan, sillä hyvän ihmisen ja ystävän muisto säilyy.